

Atyáink bűnei

A szörnyek éjjel jöttek. Előbb a rikoltozásuk hallatszott, távoli és különös kiáltások. Elnyúló, fuvolázó hangjuk visszhangzott a völgyben, összetett dalként szólt, mint egy szimfónia, és öntudatlanul, mint a tücsökciripelés. A legmélyebb szólamok alatta maradtak az emberi hallásspektrumnak, szubsonikus rezgések voltak csupán, amelyeket a település lakói inkább csak éreztek, mintsem hallottak.

Azután az éjjeli lencsék befogták a mozgást is. Kezdődhetett húsz kilométerre, de akár kettőn belül is. A tudományos csapat még mindig nem tudta kideríteni, mit csinálhattak a szörnyek a nappali órákban vagy azokon a hosszú, üres napokon, amikor látszólag teljesen eltűntek. Szinte misztikussá tette őket az érzés, hogy a sötétség leszálltával mintha magából a bolygó húsából emelkedtek volna ki. Mintha az emberek megsértettek volna valami névtelen helyi istenséget azzal, hogy idejöttek. Ám hittek benne, hogy csupán egy még megoldatlan rejtéllyel találkoztak. És idővel megtalálják majd a választ. Ha életben maradnak addig.

A mozgást követően, ha a szörnyek megtartották a mintázatot, folytatódott a kórus, amíg a kis, retrográd hold felemelkedett a nyugati láthatár fölé. Akkor elhallgattak. Azután jöttek.

– A rést fogják célba venni – jegyezte meg Leward az állával biccentve. A település körüli falat előregyártott szén-szilikát csipkelapokból építették, amelyeket a hajók burkolatából mentettek ki. Az összetartó kapcsok titánból és nyomásálló kerámiából készültek. Legutóbb átjuttott egy szörny, és a nyoma most úgy nézett ki, mintha maga Isten nyúlt volna le, hogy a mutatóujjával benyomja a falat. Tíz méteres szakaszon összetörték a lapok és elhajlottak a kapcsok, az emberek helyi fával és hulladékokkal próbálták befoltozni.

– Vagy igen, vagy nem – válaszolta Jandro egy lassú vállvonás kíséretében. A medvealkatú férfi volt az építkezési és karbantartó főnök. – Te mit gondolsz, Nagata?

Filip is megvonta a vállát. A szája kiszáradt, de próbálkozott, hogy a hangján ne érződjön a félelem:

– A fal akkor sem lassította le őket igazán, amikor még sértetlen volt. Jandro elvigyorodott, Leward összevonta a szemöldökét.

A falu a második legnagyobbnak számított a Jannah bolygón a maga négyszázharminchat lakosával. A név szerint Béta Emerling-Voss Állandó Települést mindenki csak Bétának hívta. És mivel a bárhová máshová vezető gyűrűkapu tönkrement, a településen rajta is ragadt a Béta név. A kapu nélkül az Emerling-Voss cég főhadiszállása alig huszonhárom fényévyire volt a bolygótól. A több mint ezerfős Alfa település hét és fél ezer kilométerre délre épült meg. Orbitális kompok és megbízható földi járművek hiányában akár hétmillió kilométerre is lehetett volna. Ráadásul a gyűrűkapu leállásakor az Alfa elhallgatott. Talán csak a rádió ment tönkre, vagy valami nagyobb dolog történt, ez nyitott kérdés maradt, és a Béta lakóinak egyelőre közvetlenebb problémáik adódtak, mint hogy ezzel foglalkozzanak.

Különböző munkacsoportokból tucatnyi ember gyűlt össze az északi falnál. Lewardot nevezték ki főnöknek. Egy másik csapat a keleti falnál állt, a délihez és a nyugatihoz öröket és futárokat küldtek arra az esetre, ha valami váratlan esemény történne. Ha a szörnyek változtatnának az irányon, amerre most haladtak. Filip végignézett az arcokon maga körül, és látta a tekintetekben ugyanazt a félelmet, amit ő érzett. Majdnem mindegyikükében. Jandro és a négy karbantartó egészen

nyugodtnak tűnt. Filip azon tűnődött, hogy milyen drogot használhatnak.

Leward lenézett a kezében tartott fáklyára, egy titánrúdra, amelynek a végén egy mohaszerű helyi organizmusból képezett, viaszos, kemény csomót szúrtak tuskére. A férfi felemelte a fejét, és hangosan szólalt meg, hogy mindenki hallja:

– Amikor jönnek, ha jönnek, eltérítjük őket. Ne menjetek nekik egyenesen, csak óvatosan tereljétek el őket, hogy ne jussanak el a falig! Nem harcolni akarunk ellenük. Csak tereljük el őket! – A végét bólintva mondta, mint aki egyetért önmagával. Bizonytalanok tűntek.

– Inkább lőni kéne rájuk – jegyezte meg Jandro. Viccnek szánta. Mindenki tudta, hogy már kifogytak a tárból és a reagensekből is, amelyekből újabbakat nyomtathattak volna.

– Tartsuk őket a falon kívül! – mondta Leward. – De ha valamelyik mindenképpen bejutna, inkább ne kerüljétek az útjába! – Dél felé, az előnyomtató labor felé mutatott, amely az egyetlen emeletes épületként magasodott a falu fölé. – A mérnökök és gépészek felállítottak egy mágneses golyóvetőt. Nem akarunk a cucc és a célpont közé kerülni.

– Lehet, hogy most nem is jönnek majd – jegyezte meg valaki. Mintha erre válaszolt volna, felharsant a rémisztő kórus. A felhangok egymásba olvadtak, mint amikor a hajó hajtóműve és a burkolat rezgése harmóniába kerül egymással. Filip egyik lábáról a másikra állt, és szorosabban markolta a fáklyáját. Itt valahogy minden túl nehéznek tűnt. Az élete java részét hajók fedélzetén töltötte, és a lebegést vagy legfeljebb az egyharmad g-t érezte természetes állapotnak. Amikor elfogadta a felajánlott munkát, hogy csatlakozzon Moséhoz és Diecisietéhez Bétában, legfeljebb három évre számított bolygógravitációban. Most már úgy tűnt, mintha egy egész életet eltöltött volna a felszínen. És ez az élet nem biztos, hogy eltartott hajnalig.

Leward marokterminálja felcsipogott, és a csapat vezetője fogadta a hívást. Evelyn Albert hangja elég hangosan szól ki a szerkezetből, hogy még Filip is értse, amit a nő mondott:

– Állítsa az embereit a helyükre! Mozgást érzékeltünk fél kilométerre a faltól. Észak-északkeletre.

– Értettem – válaszolta Leward, és bontotta a kapcsolatot. Ezután úgy nézett a körülötte lévőkre, mint egy színész, aki elfelejtette a szövegét. Végül csak annyit mondott: – Készüljünk fel, emberek!

Elindultak a fal felé, azután átmentek a kapun, ki a megtisztított területre. Az éjszakai égen fényesen ragyogtak a csillagok a Tejút széles korongja körül. Az őszi nap lebukott a láthatár alá, a levegő gyorsan hűlni kezdett, a fák mentás vévétisztítóhoz hasonló szagot eregettek. A Janah légkörének szaga egyáltalán nem hasonlított a Földre, legalábbis a Bétában lakó földiek ezt állították. Filip szerint a mentát leszámítva általában olyan szag volt, mint egy frissen kitakarított hajóban.

Mindez nem változtatott a tényen, hogy Filip és a társaságában lévő fáklyahordozók voltak a betolakodók ezen a világon, és szívesen érvelt volna a távozás mellett, ha lett volna még olyan hajó, ami elviszi innen őket. Ám csak a falak voltak, a sötétség és a rikoltozó szörnyetegek odakint.

Próbálta kihallani a különbségeket a kórusból. Elképzelte a hatalmas bestiákat, ahogy kimásznak a sötét földből, mintha ősi halottak kelnének ki a sírjukból. Ez olyasminnek tűnt, ami megváltoztathatta volna az éneküket, de Filip nem volt biztos a dologban. Tőle jobbra két nő állt az orvosi csapatból. Balra egy fiatal férfi, Kofi olyan megnyúlt csontokkal és megnagyobbodott fejjel, ami arról árulkodott, hogy ugyanúgy övbéli volt, mint maga Filip.

– Pokoli – jegyezte meg.

– Pokoli – értett egyet vele Filip.

Nyugaton a halványuló fény már csak a hegycsúcsokat világította meg, mintha sápadt tűz égett volna a gerinceken. Kiélesedett, és hamarosan vékonyabb sávot képezett, mint Filip hüvelyujjkörmén a félhold. Lefelé forduló szarvak sorára hasonlított a hegyvonulaton.

A széles völgyben az idegen kórus elhallgatott, amitől Filip szíve hevesebben, izgatottabban kezdett dolgozni. Enyhén szédült is. A hirtelen beálló csendtől a völgy olyan hatalmasnak tűnt, mint maga az űr. Sötétebbnek is. A félelem felkúszott Filip torkába, és a férfi úgy szorította a fáklyáját, hogy belesajdult a keze.

– Nyugalom! – szólt rá saját magára suttogva. – Nyugalom, *coyo! Bist bien. Bist alles bien.* – Csakhogy ez nem volt igaz. Egyértelműen semmi sem volt rendben. Leward a csapat mögött lépdelt, a levegőt apró kortyokban vette, mint akit megkörnyékezett a pánik. Azután nehéz trappolás hallatszott a sötétség mélyéről.

– Eljött a tánc ideje – jegyezte meg Jandro. Filip jobbján narancssárga izzás villant fel. Jandro felemelte a meggyújtott fáklyáját.

– Nem, még nem – válaszolta Leward. Ám Jandro és a csapata már elkezdtek meggyújtani a fáklyáikat, és az egyre hangosabb, közeledő léptek miatt Filip egyetértett velük. Ő is lángra lobbantotta a mohagolyót, akárcsak a többiek körülötte. A mellette álló övbéli küszködött a gyújtóval, ezért Filip odatartotta a saját fáklyáját, hogy arról vegye át a tüzet. A tisztás éles monokróm narancssárgába borult. A füst csípte Filip szemét, kaparta a torkát.

Az első lény kimagasodott a sötétségből.

Nagyobb volt egy épületnél, legalábbis Béta épületeinél mindenképpen. Furcsán ízelt válla és csípője minden lépésnél hullámozott, mintha valami elképesztően összetett mechanizmus rejlett volna a bőre alatt. A testéhez képest a feje csupán egy komikusan lapos bütyök volt mélyen a két válla között. Fekete szemeiből kettő nézett előre, kettő oldalra, és íves szája obszcén, fogatlan vigyorra hasonlított. Egyre csak jött, belépett a fénybe, mintha észre sem vette volna a lángokat tartó főemlősöket.

– Ne menjetek neki! – kiabálta Leward. – Tereljétek el!

A Filiptől jobbra állók megindultak, kiabáltak és a fáklyáikat lengették. A tőle balra lévők még vártak. Középen ő bármelyik irányt választhatta. A szörny tett még egy lassú lépést, azután megállt, amikor Jandro és a csapata rohant oda hozzá oldalról szidalmazva és fenyegetőzve. A lény vigyora mintha kiszélesedett volna, miközben ismét megindult előre, a föld minden egyes lépésétől megrázkódott. Filip is felemelte a fáklyáját, és megindult feléje. A szörny mosolya a fiziológiájából és az evolúcióból született, ennek ellenére olyan érzést keltett, mintha a monstrem örült volna a találkozásuknak. Vagy mintha jól szórakozott volna a kis embereken. Filip is beállt a többiek közé, hogy kiabálva megpróbálja elég magasra emelni a fáklyáját, és megijeszteni vele a fekete szemű lényt.

A szörny dallamos morgást hallatott, és a következő lépésével már eltért valamennyire az addigi haladási irányától, még ha csak egy kicsit is. Alig pár fokkal.

– Tartsatok ki! – kiabálta túl Leward a fáklyások üvöltözését. Filip saját diadalkiáltását. – Még nincs vége! Tereljétek tovább!

Filip közelebb lépett, és tovább lengette a lángot maga fölött. A többiek is vele tartottak, a rémült emlősök csöcselékét feltüzeltelte a győzelem lehetősége. Jobb érzést keltett, mint az alkohol. Valaki, talán Filip, talán

mégsem ő, de valaki megérintette a bestia bőrét a fáklyájával, mire a lény még jobban kitért. A kiabálás felerősödött. Már a többiek is csatlakoztak, de a monstrum egyre csak ment tovább, nem változtatott a tempóján, ám a menetirányon annál inkább, lassan már párhuzamosan haladt a fallal. Leward szinte egyesével rángatta vissza az embereket.

– Hagyjátok elmenni! Már elfordult, csak menjen tovább egyenesen! Csak jusson túl a sarkon!

De a többieket már hatalmába kerítette egyfajta vérszomj. A lény, ami annyira megrémisztette őket, behódolt az akaratauknak, és ez megreszegtette őket. Néhányan üldözőbe vették a szörnyeteget, a lény úgy húzta őket maga után, ahogy a hold dagályt kelt. Az ellenség menekült, mert legyőzték. Még ha ez a győzelem ki is merült abban, hogy az ellenség másfelé ballagott tovább. Az emberek tovább lengették a fáklyáikat, de most már megvetéssel és diadalérzettel eltelve.

A szörny örök mosolyával ment tovább a fal mentén a sarokig, ahol Leward és két embere akadályt képezve megállította a csöcseléket. A lény elfordította furcsán lapos fejét, megeresztett egy nagy, reszketeg nyögést, és visszafordult az eredeti menetirányába, mintha egy csillagot követett volna.

Az emberek utánakiabáltak, miközben továbbment a falutól északnyugatra elterülő vadonban. Jandro felkapott egy követ a baljával, és a szörny széles, távolodó hátsója felé hajtotta, mire a többiek ujjongtak és nevettek. A fáklyák kezdtek szikrákat köpködni.

– Újrarendeződni! – kiáltotta Leward integetve az eredeti posztjuk felé a kapu előtt. – Mindenki fogjon egy új fáklyát! Még nincs vége! Készen kell állnunk a következőre!

Filip visszakocogott a helyére, odaadta a kialvó fáklyáját egy fiatal nőnek, aki a tudományos csapat kezeslábasát viselte. A nő berohant a kapun friss adag olajos moháért, közben valaki kiabálni kezdett. Ha szavakat kiáltozott, az sem számított. Filip nem értette, de azt így is tudta, hogy mit jelent.

Egy második szörny bontakozott ki a sötétből. Ennek a feje kicsivel magasabban ült a két vállá között, és a bőre is valamivel zöldebbnek tűnt. Filip is felkiáltott, közben próbálta meggyújtani az újabb fáklyáját, de a bestia máris közelebb ért. Minden lépésétől rengett alatta a föld, mint a dinoszauruszok és az elefántok alatt. Mintha egy rémálom közeledett volna.

– Felsorakozni! – kiáltotta Leward. – Álljatok sorba!

Elkéstek vele. Akiknek még égett a fáklyája, és a helyükön maradtak, azok a fal keleti végénél gyűltek össze. Filip, Jandro és a csőcselék nyugaton épp meggyújtották az újabb fáklyáikat. A lényt a két fényforrás közti sötétség vonzotta, egyenesen afelé tartott, amit az emberek megakartak védeni tőle. Filip lengetni kezdte a lángot a feje fölött a hék nélküli, fekete szemeknek, de a tűz még gyenge volt, és halvány. A bestia ment tovább előre, azután behajlította a két mellső lábát. Amikor felemelkedett, nem igazán ugrott, mint inkább valami idegen módon kibomlott a teste, azután mennydörgésnél is hangosabb robajjal érkezett le a falra.

Valahol a közelben Leward azt kiabálta:

– Betörés! Átszakította a falat! Betörés! – Ezeket ismételve, mintha a katasztrófa szirénává változtatta volna. A szörny csak ment tovább a sötétségbe borult faluban, a rombolás zajai visszhangzottak. Filip gondolatai egymást kergették, próbált rájönni, hogy mit veszítenek el éppen. A gyógyközpontot. A tudományos barakkot. A szárazraktárat.

– Vissza a sorba! – kiabálta Leward, egy-egy fáklyát lengetve mindkét kezében. – Mindenki vissza a helyére! Majd a golyóvető elintézi!

– Nem hallom – jegyezte meg Jandro. Kormos volt az arca, és a karja kivörösödött, mintha megégette volna. Filipnek fogalma sem volt, ez hogyan történhetett meg.

– Alakzatba! – kiáltotta Leward.

– Igaza van – mondta Filip. – Nem lőnek a golyóvetővel.

– Erről nem tudok semmit. Nem az én melóm.

A falu sötétjéből felharsant egy sikoly.

– A picsába! – szitkozódott Jandro, és Filip felé nyújtotta a kezét. – Nagata! Add ide a fáklyádat!

Filip odafordította és a karbantartó széles tenyerébe nyomta a fémnyelet. A férfi letette a lángoló véget a földre, és a bakancsával kapargatta le róla a mohát, mint a kutyaszarat. A rögzítésre használt tüske több mint tízcentis volt, és kilencven fokban állt ki a szárból. Jandro lecsapott vele a földre, tesztelte fegyverként.

– Alakzatba! – kiáltotta Leward.

– Baszd meg! – válaszolta Jandro olyan hangsúllyal, mintha csak szendvicset javasolt volna Lewardnak a kávéja mellé. A nagydarab férfi elindult a fal újonnan keletkezett rése felé, pár lépés után már futott.

– Visszahozom – ajánlkozott Filip, de ez inkább arról szólt, hogy már fáklyája sem volt, egy szörnyeteg vonult át a falun, és muszáj volt tennie valamit, hogy ne érezze magát cselekvésképtelennek.

A sötétség és a pusztítás felismerhetetlenné tette a települést. Az egyik épület lehámozott fala hevert Filip útjában. A lidércesen sovány Arkady Jones egy vízvisszaforgatón ült, a fejét a térdére hajtotta. A lámpákat mindenhol lekapcsolták, nehogy felkeltsék velük a szörnyek figyelmét. Így, hogy egy lény bejutott, ez csupán képzelt védelemnek tűnt. Az emberek azt hitték, hogy ha nem látják a lényeket, akkor azok sem látják majd őket. Filip szíve még gyorsan vert a terelés izgalmától, és emlékeztette rá, hogy ő nem alkalmas ilyesmire. Övbéli volt egy bolygófelszínen. És már megöregedett.

Előtte hatalmas árnyék mozgott a sötétben. Filip utánament, bár fogalma sem volt, hogy mihez kezdjen, ha odaér. Csak hát ez volt a probléma, ezt kellett megoldani. A csillagok és a hold gyér fényében csak egy széles, mozgó feketeséget látott. És az ikerfarkat, amely szélesebb volt, mint az ő két lába együtt. A szörny hirtelen rándult egyet, mintha megbotlott és balra dőlt volna. Fájdalmasan felüvöltött.

Egy reflektor izzott fel a nyomtatólabor tetején, ahol a golyóvető toronynak kellett volna lennie. Fényével követte a nyitott főtér felé botladozó szörnyet. Filip eleinte nem értette, amit látott. Jandro az egyik kezével a lény hátán kapaszkodott, természetes testét összehúzta, hogy minél jobban rátapadjon, a másik kezében a meggyújtatlan fáklya tuskéjével a bestia kis fejét ütötte. A túske sötétben csillogott a reflektorfényben. Vér borította. Filip megtorpant.

Az egész faluban a főtéren lehetett a legkisebb pusztítást végezni. Ott kellett volna a legkevesebbet újjáépíteniük vagy kicserélniük. Filipnek még így is győzködnie kellett magát, hogy a karbantartók főnöke kormányozta arra a szörnyet, meglovagolta, és irányította. Amikor a medvealkatú Jandro ismét belevágta a titántuskét a lény oldalába, lenyűgözte vele Filipet.

Emberi hangok hallatszottak a nyomtatólabor tetejéről, azután a rombolás zajába gyors kerepelés keveredett. A következő pillanatban sebek sora nyílt a szörnyeteg oldalán, és a lény megvonaglott a fájdalomtól.

– Ne lőjete! – kiabált fel Filip. – Még Jandrót is eltaláljátok!

De a karbantartók főnöke már leugrott a lény hátáról. A szörnyeteg fészkelődött, lomhán megfordult, az éles fény és a fájdalom összezavar-

ta. A vére, amely lecsorgott az oldalán és az egyik szeméből, élénkörös volt. Akárcsak az emberek vére. Újabb kerepelés hallatszott, és jobb célzással a golyóvető úgy sebezte fel a bestia másik oldalát, mint egy bányászfűrő. A szörnyeteg felemelte a fejét, rikoltani próbált, de csak elkínzott, fojtott hang jött ki a torkán. Tett egy lépést előre, megbillenve majdnem oldalra is, azután hátrált egy lépést, majd lassú mozdulatokkal leheveredett a csupasz földre a téren, mintha csak szundítani akart volna egyet. A szemei üvegessé váltak.

Filip odarohant Jandróhoz, félig-meddig arra számítva, hogy odaveszett. Ám a nagydarab férfi már feltérdelt, azután fel is állt, és szélesen vigyorgva leporolgatta a nadrágját.

– Jól vagy? – kérdezte Filip. – Hívok egy orvost.

– Semmi bajom – válaszolta Jandro.

– Meg is ölhetett volna, *coyo*.

Erre Jandró csak még szélesebben vigyorgott, és vállat vont. Úgy tűnt, hogy a szörnyeteg kilehelte a lelkét, talán még az élete utolsó foszlányainak kellett elmenekülnie a testéből. Még így döglötten is hatalmas volt. Jandro lehajolt, felkapta a véres fegyverét, és odadobta Filipnek.

– Kösz, hogy kölcsönadtad! Gyerünk, mutassuk meg ezeknek a szarháziaknak, hogy ki itt a főnök!

A Jannah-rendszer az ezerháromszáznál is több rendszer egyike volt, amit a kapuhálózat összekötött a Sol- és a Laconia-rendszerrel. Középes korú csillaga és két lakható zónás bolygója volt, amellet még négy gázóriás is keringett benne a maguk holdjaival, mint afféle kisebb csillagrendszerek. És húzódott benne egy keskeny, családást okozó aszteroidaöv. Az aranyláz éveiben fél tucat különböző entitás formált igényt a létfenntartásra alkalmas két bolygóra, mígnem egy mezőgazdasági felmérés fölött kirobbant vitából rövid, de kölcsönösen megsemmisítő atomháború lett, és a Szállítószövetség kényszerűen közbelépett. Több mint fél évtizeden át a rendszer hol a negyedik, hol a hatodik, hol pedig inkább már csak a tizedik helyen szerepelt a vállalati ügyvédek és a Szállítószövetség hivatalnokainak a fontossági listáján, mindig alakult valami a jogok odaítélésének kérdésében, de valahogy sosem oldódott meg a dolog.

Azután a Laconiai Birodalom begördült, vasököllel és birodalmi felhatalmazással szakított át minden akadályt, hogy végül az Emerling-Voss Ásványok és a Pénzügyi Holding leporolhassa a terveit.

Több mint lehetséges volt, hogy valahol azokban a tervekben volt egy kis négyzet két vonallal az egyik oldalán, amelyek ideiglenes barakkot jelöltek. Vagy inkább általános rendeltetésű helyiséget. Most ott két és fél méteres falak álltak nyomtatott fémből, sárga forgácsokkal a kék bevonatban, és olyan patinával, amitől folyton koszosnak látszott, Filip hiába sikálta. A mennyezetten ugyanolyan teljes spektrumú munkalámpák sorakoztak, mint a férfi kabinjában a legutóbbi hajóján, a *Rímhányón*. Az épületben két vászon tábori ágy volt, az egyik Filipé. A másik Moséé, a főnökéé. Diecisiete, háromfős csapatuk harmadik tagja Alfában volt, ha Alfa létezett még egyáltalán.

– Ébresztő! – szólt oda neki Mose.

Filip nyögve fordult meg az ágyán.

– Ébresztő!

– Nem megy – válaszolta Filip. – Meghaltam. A halottak nem ébrednek fel.

– Nem haltál meg.

– Akkor miért fáj annyira mindenem?

– Mert nem haltál meg – felelte Mose hosszú, ziháló nevetéssel. – A halottaknak nem fáj. Ez is azt mutatja, hogy még élsz.

– Akár a pokolban is lehetek – ellenkezett tovább Filip, de az álom kábulata lassan kiszivárgott a testéből, és tényleg nem maradt más a helyén, csak sajtós és félelem.

– Az lehet – mondta Mose, és ezúttal rövidebben nevetett. Filip az oldalára fordult, és a főnöke letett a válla elé egy tányért az ágyra. Állagmódosított protein és a borsos szószuk maradéka volt rajta. Amilyen rossz állapotban Filip volt, kifejezetten kellemesnek érezte az ételhelyettesítő illatát. Felült, és evett belőle egy kanállal. Mose karba tett kézzel állt meg mellette.

– Ha már nem akarod átaludni az egész napot, lenne némi munka.

– Mindjárt jövök – válaszolta Filip, mivel a történetek ellenére a munkaszereződése nem változott meg. Mintha a *Rímhányó* még visszajöhetett volna, hogy elhozza a váltást, és elvigye innen őket, vissza a csillagok közé. Ez afféle kisebb színdarab volt kettejük között. Mose eljátszotta a jó főnököt, és Filip a szorgos munkaerőt. Az utóbbi napokban már